

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΝΔΡΕΪ ΒΑΛΔΕΣ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΓ' (Συνέχεια)

Ο πρώτος πού εξέητασαν είχε το κρανίον τρυπημένον από σφαίραν και πρό πολλού ήτο παγωμένος και άκαμπτος. Από τούς άλλους εξ αυτών, εξηπλωμένους επί του δαπέδου ή επί των ανακλίντρων, οι τέσσαρες είχαν ήδη επνεύση· οι άλλοι δύο έφαινοντο ακόμη ζωντανά.

— Πρέπει να τούς σηκώσωμε από εδώ, είπεν ο Πέτρος, για να βάλωμε τις κυρίες στις καμπίνας. Πήγαινε να σιναΐξη δύο Ιταλούς να βάλουν τούς δύο άσθενείς στις αίθρας των και να τούς περιποιηθούν. Οι άλλοι θα πεταχθούν στη θάλασσα. Αλλά θα τούς πάρω πρώτα τα χεριά των.

Η προχειρος αυτή έρευνα απέκάλυψεν, ότι το πλοϊον ώνομάζετο «Μιστράλ» και προήρχετο εκ Μασσαλίας· ότι ο κτυπημένος από σφαίραν ήτο ο υποπλοίαρχος, ένας Έλλην, προσφώνως ο άρχηγός της στάσεως· ότι οι άλλοι τέσσαρες νεκροί ήσαν ο ναύκληρος και τρεις άπλοι ναύται, δύο Έλληνες, ένας Ρωμύδος και ένας Ιταλός.

Εσήκωσαν τα πτώματα, όσον ήμπορούσαν γρηγορώτερα, μετέφεραν τούς άσθενείς εις τας αίθρας των, και ο Πέτρος ήνοιξε τούς θαλάμιους, εξ' τον αριθμόν, μικρούς αλλά καθαρωτάτους.

«Ε, πατριώτη! πώς πάει το κέφι;» (Σελ. 260, στ. δ')

Εκάλεισεν εκεί τας φίλας του και τας είπεν:

— Αναπαυθήτε, και 'μεις εν τω μεταξύ θα πάμε να ιδούμε, αν ήμπορούμε να φάμε κάτι τι, πλέον ευχάριστον από τα καρύδια του κολά.

— Είς τα όποια όμως χρωστούμε τη ζωή μας, προσέθεσεν ή κυρία Ζολιέ. Ας μην είμεθα χάριστοι προς αυτά. Χάρις εις τας θαυμασίας των ιδιότητας διετηρήθημεν τόσον άκαμφοι και υγιείς ως να μη μάς έλειψε τίποτε.

— Έφαγα περισσότερα από σάς, είπεν ο Πέτρος. Τώρα πηγαινώ· αν ο πληγωμένος μου με φωνάξη, λάβετε τον κοπον να με είδοποιήσετε.

Είδε μίαν στιγμήν τον πλοίαρχον, ο όποιος έκοιμάτο ήσυχώς.

— Πάει καλά, έσυλλογίσθη ο νέος· θα τον σώσωμε!

Και άπηλθε δια να εξακολουθήσῃ την έπιθεώρησίν του.

Ο μάγειρος και οι βοηθοί του δεν είχαν αποθήνη· ήρχιζαν μάλιστα να συνεργωνται την στιγμήν πού τούς έπλησίσαν οι ναυαγοί.

Τούς έβρεξαν τα πρόσωπα με κρύον νερόν και μετ' όλίγον ο μάγειρος ήνοιξε τα μάτια και εξέπεμψε μίαν βλασφημίαν, την όποιαν ο Καργκασού άνεγνώρισεν ως μασσαλιωτικήν.

— Ε, πατριώτη! του έρώναξε· πώς πάει το κέφι; καλά, έ;

Ο μάγειρος δεν απεκρίθη άμέσως. Έκτύταζε σαστισμένος τα άγνωστα εκείνα πρόσωπα, τούς ανθρώπους εκείνους πού έφαινοντο ως να ήσαν εις τό σπίτι των, προσπαθών να μαντεύσῃ από πού εξέφυτρωναν.

Είς την θάλασσαν αι έπισκέψεις εινε σπάνιαι. Τα ιστοφορα προπάντιον δεν δέχονται σχεδόν ποτέ, έπειδή δεν κάμνουν κανένα σταθμόν, εκτός εν περιπτώσει βλάβης, και μένουν δύο έως έξι μήνας χωρίς να βλέπουν ξηράν. Δια τούτο ή εκπλήξις του άρχιμαγειρου ήτο τόσον μεγάλη. Με τας περιποιήσεις του Καργκασού, συνήλθον και οι βοηθοί. Και οι τρεις έφαινοντο έξυπνώντες από έξιάλην.

— Τι ώρα εινε; ήρώτησεν ο συμπατριώτης του Καργκασού.

— Μισή από το μεσημέρι, απεκρίθη ο Πέτρος.

— Μισή από το μεσημέρι; άνέκραξεν ο μάγειρος άναπηδών. Και ο καρπός του πληρώματος δεν έγεινεν ακόμη. Τι συμβαίνει λοιπόν;

— Το πλήρωμα σας εινε εις άθλιαν κατάστασιν, είπεν ο Πέτρος. Μου φαίνεται πως όλοι σας οι ναύται εινε για τα σκυτόφαρα. Πέντε πατάξωμε ως τώρα στη θάλασσα.

— Α, τώρα έννοώ! υπέλαβεν ο μάγειρος. Κάτι θα είχε μέσα το κρασί, ή μαλάγα! Έμεις, οι μούτσου κι' εγώ, δεν ήπαμε παρ' από ένα ποτήρι, και συνήλθαμε με την ώρα για να κάμωμε τον καφέ· ήταν κατά τις τέσσαρες το πρωί· οι ναύται όμως άδειασαν όλο το βαρέλι.

— Διηγήθητε μας λοιπόν τί συνέβη, είπεν ο Πέτρος, για να μάθω κι' εγώ πως πρέπει να φερθώ στο άγνωστον

«Αυτό το βαρέλι άδειαζαν οι ναύται...» (Σελ. 260, στ. γ')

αυτό πλοϊο, όπου μάς έρριξε ή τύχη...

— Μα κι' εγώ καλά-καλά δεν ξεύρω, υπέλαβεν ο μάγειρος. Νομίζω πως θάγεινε κάποια συνωμοσία εναντίον του πλοίαρχου. Δεν μου είπαν έμένα τίποτε, γιατί είμαι Γάλλος σαν κι' αυτόν και φοβήθηκαν μην έπαιρνα το μέρος του. Όλα όμως έγειναν εδώ γύρω στην κουζίνα και κάτι έμάντευσα.

« Σήμερα το πρωί, ο υποπλοίαρχος ήταν της ύπηρεσίας ως τις τέσσαρες. στις τρεις ήλθε να ξυπνήσῃ τούς ναύτες. Όλοι σηκώθηκαν, γιατί τον έφοβόντο πολύ. Αμα πέρασαν, σηκώθηκα κι' εγώ, άνοιξα τη κουζίνα μου και τούς είδα πού έφευγαν στα σκοτεινά. Σε λίγο άκούω τη φωνή του πλοίαρχου, έπειτα μιά πιστολιά, έπειτα άλλες φωνές πολλές.

« Έβρασα τούς ναύτες και τούς είδα να πίνουν τη μαλάγα του πλοίαρχου, — ένα κρασί πού το φύλαγε για τον εαυτό του, γιατί υποφέρει από το στομάχι, κι' έπινε πάντα ένα ποτήρι πρό του φαγητού. Είχε ένα βαρέλι πενήντα λιτρών στο σαλόνι, πίσω από τον καναπέ, και απ' αυτό άπυθεις έγέμιζε το ποτήρι του. Τον είδα πολλές φορές.

« Αυτό το βαρέλι άδειαζαν οι ναύται. Δεν είδα ούτε τον πλοίαρχο, ούτε τον υποπλοίαρχο. Μούδωσαν ένα ποτήρι, τό ήπια καθώς και οι δυο βοηθοί μου πού είχαν έλθῃ χωρίς να τούς ιδώ. Τότε θυμήθηκα τον καφέ και τούς είπα:

«— Μάρς! στην κουζίνα γρήγορα!

« Και τρέχοντας γυρίσαμε εδώ, γιατί συλλογίσθηκα, ότι το πλήρωμα δεν θα ήταν υπομονητικό, αν έμεθύσε. Αλλά μόλις μπήκα, αισθάνθηκα ζάλη... εκάθησα και... δεν ξερω πια τίποτε.

— Τώρα αρχίζω να έννοώ, είπεν ο Πέτρος. Δεν εξηγείται όμως πως το δηλητήριο...

— Το δηλητήριο; άνέκραξεν έντρομοι ο μάγειρος και οι βοηθοί του· είμαστε λοιπόν δηλητηριασμένοι;

— Όχι, σεις δεν έχετε τίποτε. Οι άλλοι όμως πέθαναν, γιατί θα ήπιαν περισσότερο από σάς. Πρέπει να έρριξαν μάρφινη στο κρασί εκείνο, δεν ξερω όμως για ποιο λόγο. Η μορφή σε μικρή δόσι κοιμίζει· αλλά σε μεγάλη σκοτώνει.

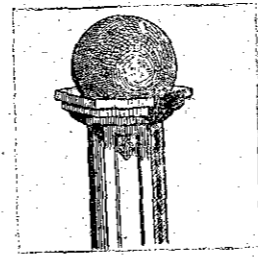
— Όστε 'μεις τη γλυτώσαμε; ήρώτησε με άγωνίαν ο μάγειρος.

— Ναι, μη φοβάσαι τίποτε, πατριώτη! άνέκραξεν ο Καργκασού· αφού στο λέη ο καπετάνιος... όλα τα ξερεί ο καπετάνιος μας.

— Πώς; ο νέος αυτός, παιδι πρόμμα, εινε ο καπετάνιος σας; υπέλαβεν ο μάγειρος έκπληκτικός. Καροιδεύεις, πατριώτη.

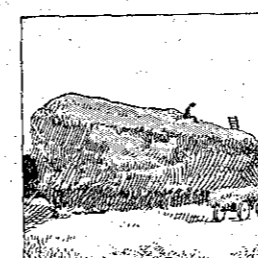
— Καθολου! Φαίνεται παιδι μα εινε άνδρας. Λίγο έλειψε να μάς σκοτώσῃ όλους... έπειτα μάς έσωσε... από τότε εινε ο καπετάνιος· μας και γι' αυτόν θα πέφταμε και στη φωτιά.

Σφαίρα κανονίου εντός Ναού

Η σφαίρα αυτή εύρίσκειται επί στυλοβάτου εν τω μέσω του καθεδρικού ναού του Londerry, εις ανάμνησιν της πολιορκίας του 1688. Είχε πύση δύο βήματα μακράν του ισρούς, ο όποιος έλειτουργούσε την ώραν του βομβαρδιουμέ, αλλά χωρίς να προξενήσῃ καμμίαν ζημίαν.

Λόφος από χόρτον

Η ειρών αυτή παριστά μιαν θρηωνίαν σανού. Εινε ύσως ή μεγαλύτερα πού έγεινε ποτέ, αφού έχῃ μήκος 350 πούδων, ύψος 100 και πλάτος 97. (Ός γνωστόν ο πούς εινε άγγλική μονάς μήκους, ίσο-

Ο Πέτρος έμαθια, ευτυχής δια την άρσιώσιν των ανθρώπων εκείνων, οι όποιοι προχθές ακόμη ήθελαν να τον φάγουν...

— Άκουσε τώρα τι πρέπει να κάμης, κύρ μάγειρα...

— Διατάξτε με! ότι θέλετε, καπετάνιο μου.

— Να έτοιμάσης γρήγορα ένα έλαφοδ και δυναμωτικό πρόγευμα για δεκατέσσαρα πρόσωπα— πού εκτω ήμέρες τώρα δεν έβαλαν στο στόμα των τίποτε άλλο παρά καρύδια του κολά. Τρία πρόσωπα θα φάγουν στη σάλα· τα άλλα μαζί με το πλήρωμα, — δηλαδή με ό,τι μένει ακόμη από αυτό.

— Ένόησα, καπετάνιο μου. Έχω εδώ κοτόπουλο, αυγά και γάλα κονσέρβα. Φθάουν;

— Λαμπρά.

— Το ψωμί εινε χθεισινά, αλλά θα το ξαναξεστάνω. Έχει καλό κρασί στην αποθήκη του πλοίαρχου Μπερτράν και καλό καφέ. Θα σάς δώσῃ. Μα πού εινε λοιπόν; δεν άκούεται.

— Εινε κτυπημένος με στυλέτο στο στήθος, είπεν ο Πέτρος.

— Πέθανε;

— Θα πέθαινε, αν δεν έφθάναμε στην ώρα, άπήνησεν ο Καργκασού· ο καπετάνιος μας όμως τον περιποιήθηκε και

του έδασε την πληγή του σα γιατρός. Δε σου είπα, πατριώτη, πως ο καπετάνιος μας τα ξερεί όλα;

— Θα τη γλυτώσῃ λοιπόν; ήρώτησεν ο μάγειρος, ο όποιος άναβε τώρα την φωτιάν του.

— Το έλπίζω, είπεν ο Πέτρος. Κάμε γρήγορα και είδοποιήσε μας άμα έτοιμασθούν όλα. Πάμε, Καργκασού.

Έξηκολούθησαν την έπιθεώρησίν των, εκ της όποιας προέκυψαν τα εξής:

Από τούς είκοσιν άνδρας του πληρώματος, εξ' ών δύο δόκιμοι και δύο αυτοπαίδες, — εκτός των μαγειρων, — δεν υπήρχον ζωντανοί παρα πέντε ναύται. Εκκοιμώντο ακόμη, άλλ' αφού δεν είχαν αποθήνη ως τώρα, άργα ή γρήγορα θα έξυπνούσαν.

Όλοι οι άλλοι, πτώματα πλέον παγωμένα, έρρίθησαν εις την θάλασσαν.

Πρό τούτου ο Πέτρος έφρόντισε να έξακριώσῃ την ταυτότητα εκάστου και να παραλάβῃ ό,τι είχαν επάνω των. Τα πράγματα αυτά τα έβαλαν εις τα κιώτιά των, του καθενός χωριστά, με προσοχήν και με τάξιν, και έπειτα τα μετέφεραν όλα εις μίαν άδειαν καμπίναν, το κλειδι της όποιας ο Πέτρος έφύλαξεν εις το συρτάρι του κομμωδίνου του πλοίαρχου Μπερτράν.

(Επιτεται συνέχεια)

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Παίγνιον

Εστιάη υπό του Συριανού Πολεμιστού

ΤΑ	ΣΤΕ	Ι	ΚΥΕ
ΚΟΣ	ΡΙ	ΨΙΤ	ΡΑΕ
Ε	ΡΑ	ΠΕ	ΚΟΚ

Να συναρμολογηθουν αι συλλαβαι αυται ωστε ναποτελέσουν τα ονόματα τεσσάρων πατηνών.

Αήλωσις: Κάθε συνδρομητής, άγοραστής ή αναγνώστης της Διαπλάσεως, από τας Αθήνας, τας Έπαρχίας και το Έξωτερικόν, ήμπορει να στείλῃ τας λύσεις εις το γραφεϊόν μας (38, δόδος Εύριπίδου), συνοδεύων την αποστολήν του με μίαν δεκάραν ή με ένα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τα ονόματα όλων των λυτών θα δημοσιευθούν. Αναλόγως δε του ποσού το όποτον θαποτελεσθῃ, θα έγγραφωμεν και πάλιν δια κλήρου μερικούς λυτάς ως συνδρομητάς της Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσεις του 28ου φύλλου

α'.) Σπεύδα βραδείως. — β'.) Δισχύλος, Δημάδης, Μήδεια, Πηγεϊός.

δυναμούσα προς 33 περίπου εκατοστά του μέτρου.) Η γιγαντιαία αυτή θρηωνία, σωστος λόφος από χόρτον, εύρίσκειται όλονέν εις την Ν. Αφρικήν.

Ηθη και έθιμα

Τι άλλόκατος ένδυμασία! Φαντάζεσθε ότι υπάρχει άνθρωπος εκει μέσα... Και όμως υπάρχει... Ένας άπαρηγόρητος νήσου του Νεσπίου άκεανού. Εινε ή πένθημος περιβολή των χήρων εις τας νήσους του Άρχιπελάγους εκείνου.

Εβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

Αίνιγμα

Εστιάη υπό της Χρυσής Μάσκας

Δια να εύρης ένα πουλί, να του κόψης το κεφάλι και να το τονίσῃς όπως πρέπει, θα κάμης ένα χρόνον. Τι εινε;

